

Pouštní diamant

Ralf Mošt

Svědectví

Řeknu ti, že žít s Kristem není žádná procházka růžovým sadem. „Uvěříš v Pána a všechny problémy zmizí“ – tohle Ježíš nikdy nesliboval a evangelium je dobrá zpráva z trochu jiného úhlu. Někdy mi dokonce přijde, že bez Boha bych spoustu starostí a práce vůbec neměl. Ale to je na životě s ním právě to nejdůležitější: Bůh je s námi ve vši lidské námaze a dává věcem směr a cíl. Myslím, že je to hezky vidět z toho, jak jsem stavěl srub.

Jak jsem k tomu vlastně přišel? Já, básník, a stavět srub? Trochu jako slepý k houslím. Nej-

líp je začít od úplného začátku mé víry.

Boha jsem nějak nehledal. Věřil jsem sice, že asi nějaký Tvůrce vesmíru je, že věci kolem mne se dějí z nějakého záměru, ale příliš jsem netoužil dát svému agnosticismu jasnější obrysy. Až v mých osmnácti letech přišel spolužák ze třídy s tím, že Bůh se o mne zajímá a že chce být mým osobním přítelem. Ani nevím proč, ale úplně mi to stačilo. Žádné zaslíbení, že můj život s Bohem bude lepší, že moje problémy zmizí, že mě čekají pouze světlé zítřky – prostě jen to, že Bůh

chce být se mnou. Bylo to úžasné: Bůh, stvořitel obrovského nekonečného vesmíru, se chce přátelit se mnou, bezvýznamným človíčkem! Nějak to odpovědělo na hlubokou touhu mé duše a já se Bohu otevřel. Začal jsem chodit s oním spolužákem do metodistického sboru v Jihlavě. Místní mládež tenkrát vedl Pavel Zajíc. Během roku jsem s ním jezdil na různé skvělé akce a o prázdninách na tábory na Poušť. Postupem času se mé přátelství s Kristem upevňovalo, má víra se prohlubovala a přišel jsem na to, že nejšťastnější jsem, když

pro Boha můžu něco konkrétního udělat, co zároveň poslouží i druhým lidem. Tak jsem Pavlovi začal pomáhat s programy na křesťanské akce pro děti a dorost, pomáhal jsem mu stavět tábořiště na Poušti a sloužil jsem tam i jako vedoucí.

Tábořiště dole na Poušti jsem měl opravdu rád, Bůh se mě tam vždycky dotýkal. Jen mi pokaždé přišlo hrozné to stavění. Veškeré táborové vybavení (25 dřevěných podsad na stany, velký vojenský hangár, vojenská polní kuchyně, 12 jídelních stolů s lavicemi a hafo beden a drobností) bývalo uskladněno ve sklepě fary ECM v Bechyni. Před faru musel přijet traktor s valníkem, parta chlapů (spíš mládežníků) vynosila všechno ze sklepa a začala rovnat na valník. Když byl vrchovatě naložen a překurtován, pomalu se přesunul po lesní cestě na 3 km vzdálené tábořiště. Tudy se odvážil jet jen málokterý traktorista. Na louce už čekala ona parta mládežníků, která se v mezích stihla přesunout, valník jsme vyložili a mohlo se jet pro další fůru – takhle minimálně čtyřikrát. Pro traktoristu tvrdá práce na půl dne, pro nás celodenní dřina. A na konci prázdnin se to opakovalo po bourání tábořiště! Bylo to náročné fyzicky, psychicky i finančně. Kolikrát se nám stalo, že traktorista přijel pozdě a my jsme kvůli tomu pracovali až do noci, do úmru! Nebo přijel až druhý den... Nebo když začalo pršet, to byla chuťovka – to se s naloženou fůrou po lesní cestě do kopce vůbec nedalo vyjet a musel přijet na pomoc druhý traktor, aby vše vytáhl. Při všech těchto „škátulatech hejbejte se“ táborový materiál docela trpěl a mnohé se také občas poškodilo. Při takové práci jsem si poprvé zareptal: „Proč to pro Boha nejde jednoduše? Vždyť je to jeho dílo, tak proč je to taková fuška a proč nám to ještě komplikuje nepřízní situací?“ I po tom extrémním stavění či sklizení tábořiště jsem si ovšem potom v klidu uvědomil, že Bůh v tom byl se mnou. A to mi stačilo, abych se zmátořil a pokračoval.

Jak jsem dospíval a přebíral další zodpovědnosti (to už jsem se usadil v Praze), starost o fungování tábořiště na Poušti přešla plně na má bedra. Pavel Zajíc se odstěhoval do Vsetína a já jako Eliáš převzal po svém mistru Eliášův plášť péče o tábořiště. Trochu jsem k tomu přišel jako housle ke slepému – raději jsem se staral o program a o děti než o tábořiště a táborové věci, ale kdybych u této služby neměl srdce a neviděl v tom smysl, štafetu bych nepřevzal a toto dílo by buď zaniklo, nebo by v něm pokračoval někdo jiný (možná). S převzetím zodpovědnosti za tábořiště jsem se jako správný (líný) muž začal pít po tom, jak si práci usnadnit, aby to každý rok nebylo po všech stránkách tak vyčerpávající. Optimální by bylo mít všechno vybavení co nejblíže louce, aby se celý tábor dal postavit bez složitého převážení traktorem. Navíc uskladnění ve sklepě bechyňské fary taky nebylo úplně bezproblémové, sklep nebyl zcela suchý a její celkový osud nebyl jistý – uvažovalo se buď o její rekonstrukci, nebo o prodeji. Zkrátka, s farou jako skladem se nedalo výhledově počítat. Takže jsem byl jako správce postaven před rozhodování. Měl jsem několik možností:

1) Nechat se komplikacemi s přesuny materiálu dotlačit k jeho prodeji a tím i ke zrušení tábořiště.

2) Materiál neprodávat, ale najít jiné lepší tábořiště se skladem a dobrou přístupovou cestou.

3) Najít alternativní možnost uskladnění blíže tábořišti.

4) Postavit sklad přímou na tábořišti. Vzdát se bez boje a prodat veškerý táborový materiál mi bylo proti srsti. Uvažoval jsem tedy o lepším tábořišti a hledal něco blíže Praze. Jenže to by byla buď příliš velká investice, nebo dané místo mělo vždycky víc much, než bych snesl. Prostě tábořiště na Poušti se svou historií, polohou i infrastrukturou se mi nakonec zdálo nejlepší ze všech možností.

Do hry se tedy dostala varianta, o níž uvažoval už dávno Pavel: postavit na tábořišti srub. Prostor dostatečně velký pro uskladnění všeho materiálu a zároveň vhodný i jako zázemí při špatném počasí během

sezóny. Za předchozích deset let provozu tábořiště se na stavbu srubu nenašly ani peníze ani lidské zdroje. Taková stavba by byla opravdu velké sousto. Navíc bylo tábořiště v minulosti několikrát zaplaveno, a přestože byla uvažovaná stavba nad povodňovou čarou, stejně byl celý projekt dost diskutabilní.

Začal jsem proto v nejbližším okolí Pouště hledat alternativní možnost uskladnění. V pouštním areálu ECM to samozřejmě nešlo, tam by se taková hora táborového materiálu nevešla. Zkusil jsem, jestli by se nedala pronajmout Hájenka vzdálená asi 500 m od tábořiště. Ta je však plná lavic a stolů pro akce obce Radětice. Nakonec jsem zkusil „Kocourkovic“ chatu naproti Hájence, ale ani to nebylo průchozí.

Všechno to volalo po srubu přímo na tábořišti. Napnul jsem tedy síly tímto směrem, rozebral poslední obavy a začal během roku plánovat. Finance se díky Bohu podařilo sehnat (rozpočet jsem odhadl na 100 000 Kč). Stavba do 50 m² pro obhospodařování louky nepotřebovala nějak propracované plány, takže jsem je po konzultaci se statikem nakreslil sám a úřadům to stačilo. Se Správou budov ECM jsem domluvil potřebné záležitosti a zdálo se, že cesta ke stavbě je otevřená. Nechtěl jsem však, aby se jednalo jen o nevýrazný sklad, ale srub se měl stát na louce dominantou, ozdobou, krásnou architekturou, která zapadne do krajiny. Měl jsem na mysli masivní kanadský srub z dob zlaté horečky kombinovaný se stavbami domorodců v Africe. Přírodní, rustikální, účelný, nedobytný. Věděl jsem, že většinu prací budu během prázdnin obstarávat sám za pomoci dobrovolníků z řad táborníků, což jsem musel zohlednit u konstrukce srubu. Především měl mít co nejkratší stěny, abych klády vůbec unesl. A jelikož optimální poměr obvodu a plochy má pravidelný osmiúhelník, tak... To bylo vskutku božské vnuknutí:-)

Po veškerých teoretických přípravách nastala letní táborová sezóna a já jsem souběžně s životem na tábořišti začal stavět srub. Kdo si myslí, že pak to šlo už hladce, je na omylu. V potu tváře jsem dobýval základy, vysekával trní a hloží. Na protějším břehu rostl les soušek, které by byly bývaly dobré pro stavbu srubu (samotěžba stojí pakatel). Jenže zrovna ten rok celý ten les vykáceli a já musel složitě hledat jiný zdroj stavebního dřeva.

Sehnal v Bechyni a okolí provozovnu / pilu, která by mi dodala 130 ze dvou stran seřízlých klád 3,5 m dlouhých, to chtělo hodně trpělivosti a zabralo to téměř celý červenec. To už se začaly ozývat hlasy: „To nedáš, to nemůžeš stihnout!“ A tak jsem si připadal jako Noe, který se svou rodinou staví archu na nesmyslném místě, musí odolávat nepřízni počasí, řešit konstrukční problémy a ještě odrážet pochybnosti lidí. Ještěže bylo okolo dostatek nadšených táborníků, kteří stavbu srubu viděli jako smysluplnou, neboť jim na Poušti záleželo podobně jako mně; ti mě nezištně podpořili svou pomocí. Během srpna jsem tak mohl všechny klády poskládat do požadovaného tvaru, motorovkou hezky dorovnat, vyříznout dveře a okna, vztyčit střechu jako týpí, pobít prkny, takže: „Díky Bohu a pile STIHL jsem to všechno stihl!“ Střeše sice chýběla asfaltová izolace, ale to se první rok přežilo a další táborovou sezónu jsem ji pokryl. Ale zase to nebylo úplně bez problému: první

rok jsem nevychytal zabeďnění, takže se někdo do zazimovaného srubu dostal, rozházel zde bedny, vystříkal hasicí přístroj (jen tak pro legraci myším, žádné stopy po ohni tam nebyly) a ukradl starou motorovku. Během dalších let jsem už zabeďňoval lépe, takže vloupání se neopakovalo.

Srub zvaný Pouštní diamant slouží už pátou sezónu účelu, pro nějž jsem ho stavěl: aby tábořiště na Poušti mohlo být pro všechny účastníky ochutnávkou Božího království, stejně jako bylo pro mne. A přestože je okolo stavění a bourání tábořiště stále spoustu práce, oproti minulým letům je srub nesrovnatelnou úlevou a pomocí. Prognózy týkající se osudu bechyňské fary se ukázaly pravdivé: letos se budova prodává a táborové vybavení bychom už neměli kam složit. Srub si navíc prostředky ušetřenými za traktoristu a pronájem na sebe už z poloviny „vydělal“ a tyto peníze lze použít na obnovu a rozšíření táborové základny. Ta práce

opravdu nebyla marná a co je nejlepší – Bůh v tom byl se mnou. Při všech komplikacích i úspěších, když jsem si sahal na dno nebo i když vše šlo snadno, Bůh jako přítel, rádce a Otec v tom byl se mnou. To pak nese dobré ovoce a život má směr a cíl.

A věř mi, to mi dává chuť pouštět se do dalších akcí:-)

Poznámka skoro pod čarou:

Předminulý rok se na Poušti zastavil Pavel Zajíc s rodinou. Všechno svým dětem a manželce ukazoval, vyprávěl, vzpomínal. Poprvé viděl srub, o kterém kdysi snil. A bylo vidět, jak ho těší, že práce na tábořišti, která ho stála tolik sil, jde dál nezávisle na něm. V tomhle byl Pavel výborný organizátor, když mi přirozeně věnoval svůj čas a know how, abych mohl pokračovat v započaté službě. Modlím se, abych i já našel svého "Elišu". Nevíš o nějakém?

Autor je výtvarník a básník, jeho domovským sborem je ECM Praha Horní Počernice